

МІТІНГ СТУДЕНТІВ

ЛІСАБОН, 14 грудня. (ТАРС). Тут відбувся багатотисячний мітинг студентів, організований з ініціативи силки студентів-комуністів Португалії. Учасники мітингу в своїх виступах торкалися проблем, які виникли в університетах і навчальних закладах країни в результаті безвідповідальних дій контрреволюційних і ультралівих студентських угруповань.

На мітингу виступив генеральний секретар Португальської Комуністичної партії Алваро Куньял, який закликав діяльність цих угруповань. Він закликав дати рішучу відсіч провокаціям контрреволюціонерів і ультралівих елементів. Реакція намагалася використати діяльність псевдореволюціонерів і штовхнути студентські маси на виступ проти тимчасового уряду, руху збройних сил, проти демократів країни, підкреслив А. Куньял.

Зустріч в Улан-Баторі

УЛАН-БАТОР, 14 грудня. (ТАРС). Тут відбулася зустріч першого секретаря ЦК МНРП, Голови президії Великого народного хуралу МНР Ю. Цеденбала з першими секретарями аймачних і міських комітетів Монгольської революційної спілки молоді. Обговорювалися питання участі молоді в соціалістичному змаганні і завдання комуністичного виховання підрастаючого покоління.

ПОДОРОЖУЄ МОЛОДЬ

ВАРШАВА, 14 грудня. (ТАРС). У польському місті Закопане підписано угоду між молодіжними і студентськими бюро подорожей Болгарії, Угорщини, НДР, Польщі, Румунії, Радянського Союзу, Чехословаччини і Югославії.

В угоді підкреслюється необхідність дальшого розвитку велосипедного, пішого та інших видів туризму, а також розроблення таких програм екскурсій і поїздок за кордон, які передбачають розширення контактів з молоддю даної країни, знайомство з її економічними, соціальними і культурними досягненнями.

ТРИ ТИСЯЧІ КІЛОГРАМІВ МОЛОКА... ЦІ ЦИФРИ МАЮТЬ ОСОБЛИВИЙ ЗМІСТ ДЛЯ МОЛОДИХ ДОЯРОК ОБЛАСТІ. ВКЛЮЧИВШИСЬ У ЗМАГАННЯ ЗА ПРИЗ «МОЛОДОГО КОМУНАРА», ВОНИ ВНЕСЛИ ЦЮ ЦИФРУ У СВОЇ СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ. ЧИМАЛО ТРУДІВНИЦЬ ВЖЕ ДОСЯГЛИ НАЗВАНОГО РУБЕЖУ.

СЕРЕД МОЛОДИХ ДОЯРОК БОВРИНІНСЬКОГО РАЙОНУ, ЯКІ ПОДОЛАЛИ ТРИ ТИСЯЧОКІЛОГРАМ О В ПІ РУБІЖ, КОМСОМОЛКА З КОЛГОСПУ «ЧЕРВОНІЙ ЗЕМЛЕРІВ», МАРСТЕР МАШИНОГО ДОІННЯ ЛЮДМИЛА ЮРИШ.

НА ФОТО: Л. ЮРИШ.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

КОМІТЕТ ОБРАНО

ВЕЛИКЕ господарство в колгоспі імені Леніна, що в Долинському районі. Велике і передове. На всіх вирішальних ділянках виробництва сільськогосподарських продуктів тут трудиться молодь — комсомольська організація велика і авторитетна в колгоспі. Вже кілька років очолює її молодий комуніст Дар'я Лиходід. За час перебування секретарем вона разом з комітетом при підтримці партійної організації колгоспу зуміла підняти й запалити комсомольців, молодих хліборобів на цікаві і хороші справи. Тут, чи не першою в районі, комсомольсько-молодіжна ланка ще в позаминулому році виступила з ініціативою виростити і зібрати по 100 центнерів кукурудзи з гектара і слово дотримала. Це в колгоспі імені Леніна комсомольці на всіх фермах встановили пости якості роботи і таким чином взяли під свій контроль і якість молока, і нерошення приростів на відгодівлі, і збереження молодняка в тваринництві. А комсомольські збори для юнаків і дівчат стали не лише трибуною, а й школою активності, з якої вони йдуть господарями в життя свого колгоспу.

Не випадково увага спрямована на це комсомольську організацію. Адже кілька років тому «Молодий комунар» саме про неї виступив з критичною статтю «Без ватажка». Теперішній стан справ у комсомольській організації фактами свідчить, що після секретарем стала людина вимоглива, ділова, принципова. Дашу беззмінно комсомольці обирають своїм ватажком ось уже кілька років підряд. Високе довір'я виявляє їй і на щорічних звітно-виборних комсомольських зборах.

Така практика утвердилася в багатьох комсомольських організаціях, і результати її вилилися в ряд ініціатив, започаткованих прямо на зборах.

П'ятирічне завдання — до 15 грудня 1975 року зобов'язали виконати комсомольці і молодь орденосного Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів. Це рішення вони прийняли повсюдно на звітно-виборних зборах в групах і первинних комсомольських організаціях. Заслугує на увагу і починання комсомольців СКБ Кіровоградського заводу радіоприборів. Після попередніх підрахунків на звітно-виборних внесено рішення — до кінця 1975 року виконати планове завдання 1976 року, а комсомольсько-молодіжний колектив цього ж бюро (керівник Валерій Замуренко) взяв зобов'язання достроково закінчити розробку пересувної телевізійної відеозаписувальної станції. Повсюди, виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС і XVII з'їзду ВЛКСМ, комсомольці брали підписні соціалістичні зобов'язання, визначали перспективи прикладання своїх сил, знань, умінь. І досить конкретно прозвучало рішення комсомольців м'ясомолочнозаводу — здати продукцію лише відмінної якості; досить чітко спланували свою роботу комсомольці холоднодильного комбінату обласживспілки, наміснивши завершити дев'ять п'ятирічку до 29 жовтня наступного року.

При хорошому рівні проведення звітно-виборних зборів в цілому по області, на жаль, подекуди ще траплялися випадки недотримання графіків часу проведення зборів, низької якості і активності на них комсомольців. Так, по кількості разів переносилися звітно-виборні в Онуфріївському і Голованівському районах. В комсомольській організації колгоспу імені Енгельса Голванівського району, наприклад, збори двічі зривалися і замість 12 жовтня відбулися лише 28 листопада, та й то замість тридцяти двох членів ВЛКСМ, що стоять на обліку, з'явилися лише двадцять.

НАПЕРЕДОДНІ фінішу четвертого, визначального року п'ятирічки проходила нинішня звітно-виборна кампанія в комсомолі. З високим розумінням важливості завдань, що диктує час, підійшли до зборів комсомольці області. Свідченням тому — численні рапорти що надходили в період підготовки і проведення зборів. В них — звіти про дострокове виконання народногосподарських планів, особистих зобов'язань, в них серйозні роздуми про долю завдань завершального року п'ятирічки.

Зараз комсомольським організаціям області необхідно розглянути на засіданнях комітетів комсомолу підсумки звітів і виборів окремо в комсомольських групах, в первинних комсомольських організаціях. Слід уважно вивчити і узагальнити критичні зауваження і пропозиції, висловлені на звітно-виборних зборах. Важливі конкретні заходи для їх реалізації! Найближчим часом райкомам і міськкомам комсомолу необхідно організувати навчання знову обраного комсомольського активу.

Минулі звітно-виборні збори стали початковим етапом в підготовці до обміну комсомольських документів. Саме в цей період була проведена звірка рядів комсомольців, комітети подбали про те, щоб усі члени організації були поставлені на облік, щоб їх комсомольські документи були в порядку. Сьогодні, коли підготовка до обміну комсомольських документів йде вже широким фронтом, важливо ще раз перевірити активність і бойовість усіх комсомольських організацій, кожного комсомольця.

Вітчизні—наш ударний труд!

З
на рік

рапортує комсомольсько-молодіжна бригада Віктора Чалого механоскладального цеху № 2 Кіровоградського ордену «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів. Нагороджена Почесною грамотою ЦК ЛКСМУ комсомольсько-молодіжна бригада верстатників, перевиконала соціалістичні зобов'язання, які брала на початку нинішнього року. Виробниче планове завдання 1974 року виконано достроково — до 1 грудня 1974 року. За нормами виробітку на робочому календарі бригади — вже грудень 1975. Продуктивність праці, по-

рівнюючи з початком п'ятирічки, зросла на 62,5 процента замість 50 за зобов'язанням. Якість продукції, що здає бригада, складає 99 процентів, тобто на 2 проценти перевищує взяті зобов'язання, при цьому економічний річний ефект від поданих раціоналізаторських пропозицій — 1200 карбованців замість 900 за зобов'язанням.

Хлопці самовідданно працюють підтверджують високе звання бригади імені XVII з'їзду ВЛКСМ, якого вона удостоєна.

В. РЯБОВОЛ, токар механоскладального цеху № 2 Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

Техніка в умілих руках

Іх тільки троє у комсомольсько-молодіжній бригаді: бригадир Тамара Овчаренко, групкомсорг Тамара Завіренко та Ніна Шусть. Працюють дівчата на відповідальній ділянці — відливають корпуси цукерок найвищих сортів. У тому числі і знаменитої «Ятрані», що має державний Знак якості. У грудні колектив достроково виконав свою п'ятирічку і нині трудиться в рахунок січня 1976 року. Таких значних успіхів дівчата добилися внаслідок освоєння нової відливочної машини, що дозволила різко підвищити продуктивність праці.

В. АРСЕНТЬЄВ, голова комітету профспілок Кіровоградської кондитерської фабрики.

НЬЮ-ЙОРК. Згідно з донесеннями спостерігачів ООН на Близькому Сході, Тель-Авів продовжує збройні провокації проти Лівану. З 2 по 8 грудня територія цієї країни 39 разів

піддавалася артилерійському обстрілові ізраїльськими військами. 5 разів ізраїльські літаки вторгалися у повітряний простір Лівану, продовжувалися порушення морських кордонів країни.

ХЕЛЬСІНКИ. Тортури і знущання не зломали волю Генерального секретаря Комуністичної партії Чілі Луїса Корвалана, заявив в інтерв'ю газеті «Консан утїсет» його син Луїс

Альберто Корвалан. Комуніст, один з керівників організації комуністична молодь Чілі, він протягом 11 місяців знемагав у катівнях військової хунти. У вересні цього року йому вдалося одержати побачення з батьком, який перебуває в ув'язненні на території однієї з військових частин міста Вальпараїсо.

ПАРИЖ. У столиці Франції закінчилася нарада глав дер-

жав і урядів країн «Спільного ринку», яка була присвячена обговоренню економічних проблем і питань розвитку політичних інститутів цього товариства. Нарада показала наявність серйозних розбіжностей між державами — членами ЄЄТ, насамперед між Англією і Францією в питанні про розвиток політичних інститутів товариства.

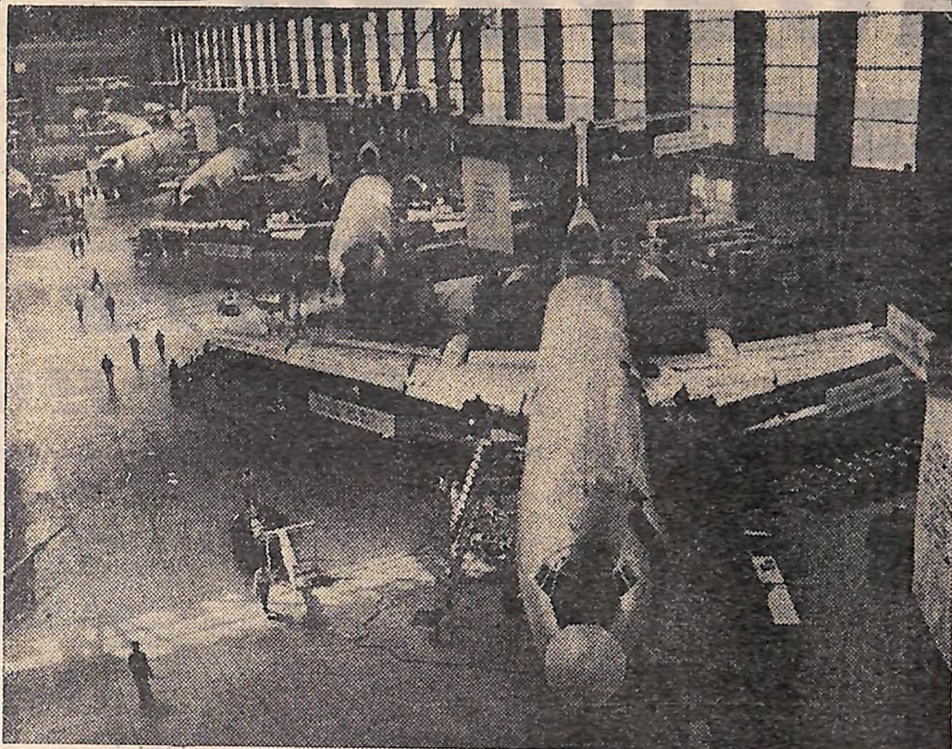
НЬЮ-ЙОРК. З мису Канаверал (штат Флоріда) проведено

запуск західнонімецької автоматичної міжпланетної станції «Геліос». Запуск здійснено з допомогою американської ракети-носія «Титан-кентавр». Встановлені на борту станції прилади вимірюватимуть і передатимуть на Землю дані, які стосуються характеристик так званого «сонячного вітру», його магнітного поля, інтенсивності космічних променів тощо.

(ТАРС).

Коліска повітряних лайнерів

Величезне приміщення, щедро залите світлом, яке ллється крізь широкі вікна. Крилаті машини в різній стадії готовності. Люди, які по-ділово ведуть їх монтаж. — це і в складальний цех Куйбишевського авіаційного заводу, який випускає пасажирські повітряні кораблі ТУ-154А.

Біографія цього літака зовсім коротка. Він молодший брат реактивного лайнера ТУ-134, створеного колективом устаткованого конструкторського бюро академіка А. М. Туполева. Салони нового літака вміщують до 161 пасажирів і відповідають найсучаснішим вимогам сучасної технічної естетики. На літаку встановлено двигуни із збільшеною потужністю, які забезпечують крейсерську швидкість польоту більше 900 кілометрів на годину.

Новий повітряний лайнер ТУ-154А — результат подальших творчих пошуків конструкторів. Він призначений для масової експлуатації на внутрішніх і міжнародних лініях авіафлоту.

На фото: Куйбишевський авіаційний завод. Складальня реактивних лайнерів ТУ-154А.

Фото Л. ПОЛІКАШИНА, АПН.

ДІТИ МАЛЮЮТЬ ЩАСТЯ

Яскравим святом барв зустріче відвідувачів ХХ Республіканська виставка художньої творчості учнів шкіл і анховищів Паллиць і Будинків піонерів. Присвячена 50-річчю присвоєння комсомолу і Всесоюзній піонерській організації імені Леніна, вона 14 грудня урочисто відкрилася у республіканському виставочному павільйоні столиці України.

Юні художники бачуть світ і відкривають його по-своєму, дивуються йому і змушують дивуватися інших. Кожна з більш як двох тисяч робіт — малюнок і скульптура, вишивок і карбонів, інтарсій та аплікацій — насичена радістю відкриттів, чистотою, безпосередністю і багатством почуттів, нестримним елетом фантазії.

З любов'ю до рідного Ілліча виконані вишивана обкладинка до одного з томів творів В. І. Леніна і тематичні рушники. Гордістю за вірних синів Радянської Вітчизни сповнені батальні скульптури і малюнки. Багато робіт присвячені сьогодишньому дню країни, праці батьків і старших братів, життю школи, піонерським справам. Не обминають, зрозуміло, юні і теми підкорення космічного простору: ЮН присвячено багато акварелей, гравюр, малюнків. Із захопленням малюють діти природу і персонажів своїх улюблених казок.

Своєрідністю і художнім смаком приваблюють живописні роботи киян і одеситів, яскраві орнаменти вишивок, створених школярками Закарпаття і Буковини, кераміка і скло молодих лівчан, декоративні розписи з Полтавщини, Чернігівщини, Дніпропетровщини, різноманітна карбонка, інкрустація і різьблення по дереву, шиття і м'які іграшки.

Експозиція дає можливість простежити успіхи в естетичному вихованні дітей, формувати майбутньої зміни майстрів пензлі і різця, а головне — допитливими очима дитяче раз побачити красу радянської дійсності, порадити широті помислів юного покоління, його духовному багатству.

(РАТАУ).

ДНД — ОХОРОНЕЦЬ ПОРЯДКУ

● ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ ОБЛАСНИЙ ЗЛІТ АКТИВУ ДОБРОВОЛІВНИХ НАРОДНИХ ДРУЖИН

15 років тому з ініціативи колективів ряду підприємств Ленінграда були створені добровільні народні дружини.

За цей час добровільні народні дружини стали однією з виправданих форм самоуправління, школою чесності, мужності, вірності громадянському обов'язку.

Зараз в нашій області створено і функціонує 1256 дружин, які об'єднують близько 28 тисяч дружинників. Кожен третій з них є членом КПРС, кожен четвертий — комсомолец. Тільки в цьому році органами внутрішніх справ проведено 715 рейдів, в яких взяли участь близько семи тисяч дружинників.

Особливо слід відзначити роботу добровільних народних дружин в місті Олександрії, Бобриньському, Олександрівському, Новоукраїнському районах, — відзначив у своїй доповіді заступник голови облвиконкому, начальник обласного штабу ДНД А. А. Давиденко, який виступив на першому обласному зльоті добровільних народних дружин, що відбувся минулої п'ятниці.

В складі ДНД — абсолютна більшість глибокошапованих людей. Вони, не рахуючись із своїм власним часом і відпочинком, охороняють спокій людей, стоять на сторожі соціалістичного правопорядку.

Практика показує: де партійні організації контролюють і подають практичну допомогу народним дружинам, там, як правило, і правопорушень менше. В цьому відношенні слід відзначити діяльність парткому Новоукраїнського цукрозаводу. 24 липня він заслухав звіт про роботу ДНД та прийняв заходи щодо її поліпшення. Було затверджено ініціативний комітет, до складу якого увійшли директор,

голова завком профспілки, начальники цехів, зміни, робітники. Очолює комітет секретар парткому В. К. Грачов.

Зараз народна дружина цього підприємства нараховує 30 чоловік. В їх числі — 18 комуністів, 8 комсомольців. Це люди, які користуються повагою і авторитетом не лише на заводі, а й в заводському селищі.

У встановлені дні 15—20 дружинників на спеціально виділеній заводом автомашині прибувають в міський штаб ДНД і їдуть на визначених маршрутах забезпечують громадський порядок.

В цьому році сім найбільш активних дружинників було заочнено пільговими санаторно-курортними та екскурсійними путівками, трьом дружинникам поліпшено житлові умови. На заводі помітно змінилася трудова дисципліна, знизилась кількість прогулів і простой.

Доповідач відзначив також позитивний досвід роботи добровільної народної дружини міста Олександрії і, зокрема, комсомольського оперативного загону.

Непогано зарекомендувала себе добровільна народна дружина м. Кіровограда. Члени її провели чимало рейдів. Тон в цій великій і важливій справі задають народні дружини ремзаводу «Укрелгосптехнік», заводів «Червола зірка», тракторних гідроагрегатів та інших підприємств.

На жаль, таке становище спостерігається не скрізь. В деяких районах погано ведеться боротьба з правопорушниками. Це, насамперед, стосується Добровіллянського, Долинського, Знам'янського, Новомиргородського та Ульяновського районів. Тут штаби ДНД не забезпечені приміщеннями, телефонами. Виконкомі місцевих Рад послабили увагу до діяльності дружин, не дбають про їх організаційне зміцнення.

Обком Компартії України та виконком обласної Ради 18 червня прийняли відповідну постанову, якою затверджені заходи по дальшому зміцненню діяльності добровільних народних дружин і склад обласного штабу ДНД.

СПОЧАТКУ здалося, що Василь вигадує. Тож у першу мить вирішив: він, мабуть, неабиякий мрійник і фантазер, якщо в зрілій пам'яті ще й подосі спливають подібні згадки — мовби аж від недалекого дитинства. Проте ж цікаво оповідає.

«Жили собі дід і баба. Донині живуть... Тут і казка вся. Бо, вже переконався опісля, починалася історія, яку можна почути далеко не в кожному селі і, тим паче, не від першого-ліпшого співрозмовника. Та й сам Василь не вважав упоратися з чимось внутрішнім, яке щоразу стискує спазмами, коли повертаєшся до гіркого випадку минувшини.

Болить йому чуже горе. Як сповільна говорив далі, голос мимохить втратив діловитість, зазвучав стішено й стривожено, ніби погоджував свій тон з пригаслим поглядом.

...Обійстя баби Мані й діда Кирила обіч ферми. Чи заходив до корівників, чи вертав назад — всеодно поминати доводилося. Мали вони сина. Виріс хлопець, і вже юнаком не вберігся. Забрала його вода. Досі пам'ятають односельчани, як затужав сум на обличчі матері та й так лишався.

Люди ж і допомогли. Розрадою стали відвідини. Хтось ділився власною втіхою, інший переповідав радісну звістку.

І стомлені зморшки стареньких поволи промінислись, пружавили вицвілі очі. Василь про себе — ні-ні, лише м'яко й тепло висловлював дяку добрим знайомим і друзям — не полшавши діда й бабу на самоті з бідою. Тепер уже звикли — і в дощ чи іну негідь, і за погожої днини баба Маня зустріла на порозі, припросить за стіл, до тарілки гарячого борщу.

ПРО Митрофанова-молодого в неї своя думка: «Цьому вічно ніколи. Все поспішає. І одмовляється заросити чаєм душу». Спершу хотіла погніватись та висповідати Василя, аж потрохи придивилась: нізащо. Хіба ж диво, що крутиться, мов білка в колесі. Головний же зоотехнік, голова всьому господарству тваринному. Є, правда, помічники. Але скільки ж то тієї худоби нині Колгоспи об'єднались. Гасає Василь по всіх закутках, ще й від села до села. Важко дома застати. Бачать його в Лозоватій, а за хвилину вже в Розношинцях — і всюди ферми. Аякже, чотири лише, як їх зовуть тепер — молочнотоварні, ще одна — дорощування, і птахоферма, й віцеферма, і свиней шість тисяч. Це вам, люди добрі, не сякий-такий шматочок.

А спіймала його такти, спіймала. До борщу не пристав, а горіхами вригостіла, це й приречення узав пару. Бідний хлопець! Не скаржиться, хоч видко, що заклопотаний. Дні, каже, короткі настали, встає ще затемна й лягає аж запівніч. Та по науці все, з книгами. А як, як гадаєте, інакше? Хто багато спить, то чортма й надбає.

Розказував сам, Василь, кількома словами, що то ж і що не всі його діла. Крім наших ферм, у нього ж партійна посада — керує комсомолом у колгоспі. Молодих тут багатто, хвалиться, скільки точно: ось пригадати — більше, як сто сімдесят. А воно ж, знаєте, де більше людей, там більше й діла. Спробуй ото навести лад з усіма. Пятаки, ні не важко — сміється. А та він не сміхотує. І відстояти своє вміє. Він сам конторював, — суперечить здорово, як не по його. За своє стоїть. Я хоч і не читала, а знаю, що у своєму селі, де впріє, не легко йому. Комусь не догодить, то й може вкочити, що мовляв, пам'ятає ще Василя без штанів, а він тепер кирпу гнє. Є ще тава.

Та тільки чує від людей, — самі розказують, за язик не тягну, — що в селі шанують Василя. І в районі знають Митрофанова, приїжджають часто. Він і собі, буває, туди їздить. Машину ж колгосп виділив. І правильно, тепер легше йому стало. А то було так вийшло, що й не поїхав. Дзвонили, викликали на раду чи сесію, а тут силосні траншеї саме закладали. Цілоденно пропадав там, доглядав, щоб трамбували, як треба. Тоді й корми ж будуть добрі. Хазяйновита душа! Скрізь тобі загляне, всюди порядок наведе. Доярки іноді кричать, а самі за нього — горою.

І з начальством ладить. Голова наш, Іван Микитович Болгаренко, ось і недовоно добрим словом про нього обзавався. А він такий, що задарма не дуже похвалить. Кажє, що спеціаліст з Василя — росте справжній, і, головне, старання є. Все він хоче робити, як краще людям і господарству. Секретар партійної організації, Анатолій Федорович Звенигородський, — то цей усе з Василем про молоді вирішують питання. А бува і сварить хлопця трохи, каже, що він більше до ферм своїх руки докладає. Та хіба ж їх, тих рук, у нього сто — я собі думаю. А той йому далі веде, що, мовляв, з активом треба працювати, щоб ніхто з молодих не сидів без діла. Доручення щоб кожен мав. А Василь, що ж, — збори проводить, по відділках хлопці хороші секретарями. І Микола Земський у Розношинцях, і Валерій Колосовський у Лозоватій. Коли вже виступав Василь сам, то, як кажуть, не крутить хвостом, прямо в очі й різє правду.

Дістається тоді винним, Зате зла не пам'ятає дово. Ото, кажу ж, і жіночки його пощастило. Путящого чоловіка має. Сама теж зоотехніком тут. То він, буває, погрозниться, що на

засіданні і їй не стане дивитись у зуби. А вона, молодчина, там собі записує, що недоглядила по роботі, а тоді сміється. Мовляв, ось я тобі дома влаштую ще одне засідання! Жартує. Мовляв, молоді, чого не жити? Батьки допомагають. А вони теж у боргу не лишаються. Дружно виходить. Та вже так звикли, хвалиться Василь, що коли присяде в хаті на якусь хвилину, то мама й турбується — чи ж там усе доладно буде без нього?

Та найчастіше Василь розповідає про нашого керуючого відділком, Миколу Івановича. Про нього всі колгоспники можуть сказати лише добре. Кузьмович проста людина й мудра. Не накричить, не відвернеться, коли щось не клеїться. Отак собі статечно розпитає, послухає, порадить. Видно, Василю часто допомагає,

Штрихи до портрета сучасника

І В ЖИТТІ З КАЗКОЮ...

бо, бачу, до ферми заглядає завжди, та й чула, що скрізь він встигає.

Ото ж, як мав Василь прийти з армії (а ще ж перед службою в селі працював, і вярджан селом), то й вирішили на правлінні, що буде він у всьому колгоспі ім. Фрунзе головним зоотехніком. І затвердили. Його ще й не було, списалися листами.

В Ульяновці наші його стріли та й розказали, що вже ждуть, не дивуються в колгоспі. А він ще ж у формі солдатської був. Сміявся тоді, кривується, і гордий трохи був. Це ж довірили йому, значить. Приїхав у село та й тижня не погуляв, — пішов у своє діло. Клякло воно, мабуть, дуже, що не хотів відпочивати. Так ото вийшло.

А змалку він, ще хлопцем, пам'ятаю, на ферму заходив. Сестра ж дояркою тут. Навчила й доглядати корів, і доїти. Хіба ж не призналася, що й оце вже довелось сідати під корову — шось там з підміною в них трапилось, прихворіла чи що. Доїв цілу групу. Дівчата, правда, помітили теж. Тепер усе воно, людина, гуртом, Колгоспом...»

ВАСИЛЬ сидів напроти, зосереджений, але якийсь ніби домашній. Перед ним розмовою вдалось послухати багатьох людей, його односельчан, і їх думки збігались, мовби потічки в одне русло. Так визначилось несхитне твердження про молодого комуніста як про доблийну й ініціативну людину з широкимасштабними, смію запевнити, державними поглядами на життя, з високими принципами ставлення до людей, до своїх обов'язків.

Нічого критися, він очолює аважку й велику комсомольську організацію. Про це заздалегідь велься мова і в Ульяновському райкомі ЛКСМ України, де Василь, до речі, добре знає. Інструктор оргвідділу Петро Карабут знайомий з ним ближче, подружились вже давно. Очоче розповів про дискусію в райкомі комсомолу, куди хлопці — і Василь Митрофанов, і Микола Земський, і Валерій Колосовський — приїздили спеціально. На засіданні бюро висловлювали свої «за» і «проти», радшили, як краще, змістовніше повести справи молоді в колгоспі. Бачили, що поєднати працю на всіх ділянках колгоспного виробництва з комсомольськими діямими хлопці зможуть. Власне, Василю це просто імпонувало, хоч і відчував, що буде скрутно. Наперед завбачав, що найліпше зацікавити юнаків та дівчат кращими зрезками в праці, рекордними досягненнями. Сподівався (пізніше він скаже, що й не дарма) на допомогу з боку передових механізаторів, тваринників. Бо ж знав — хоч зовні, можливо, виглядав дивним, що такі комсомольці насамперед стануть вірною підмогою — незважаючи на зайнятість.

Василь сьогодні вже мріє про ті дні, коли й молоді доярки примусять загаворити про них голосно — Таміла Козішчук, Віра Колесник, інші дівчата. А від добрих злобутків і радистів, і настрий — тут і мовлявля організувати ще краще можна. Правильна колгоспу, був певен, підємаєспрїт.

І збирати людей не лише на політзаняття чи фактові навчання, а й у турках художньої самодіяльності чи й, просто, для цікавої всім дружньої розмови.

Змалку піс — бачив, що не всі живуть так, як того вимагав час. Є ще поодинокі, що головно увагу й турботу лишають за вортими власної садиби, коли їдуть до колгоспних полів чи ферми. І чимдуж поспішають додому, бо там — своє поросля, «дорожче», аніж колгоспне... Інституту, робота, армія, знову — засухавши рукава, до роботи, та нині Василь Митрофанов працює і мислить. Ні, хай не складеться враження, що він — голос в пустелі. Сам кілька разів наголошував: «разом», «гуртом», а від того й користь спільна. До нього горнуть люди, а він — не мрійник і не фантазер. З дитинства повірив у казку, а виріс — і шматки її реалізує.

А. НЕЧИТАЙКО,
спецкор «Молодого комуніра».
с.м. Ульяновка.

КІНО

● ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ЩО ТИ ЗНАЄШ ПРО ЩАСТЯ?

● ПРО ФІЛЬМ «НАЙЖАРКІШИЙ МІСЯЦЬ»

— Як живеш?

Це звичайне питання ми по кілька разів на день ставимо приятелям і знайомим, майже не чекаючи відповіді.

Але трапляються в житті людини такі миті, коли це питання звучить зовсім інакше.

Саме так — вимогливо, суворо, невблаганно — питає кожного з нас фільм, про який ітиме мова.

— Як ти живеш? Що ти думаєш про життя і своє місце в ньому? Що ти знаєш про щастя і як його розумієш? Чого шукаєш, до чого прагнеш, про що мрієш і нарешті — що ти робиш, щоб здійснити свої мрії?

Так звертається до глядача фільм «Найжаркіший місяць». Хоча герої картини зовсім не оперують високими словами і не ведуть дискусії на моральні теми. Їх суперечки вивонені буденними виробничими питаннями, і, здається, всі вони

стурбовані виключно однією проблемою: чи дасть цех і завод понадплановий метал?

І лекучий липень, і прохолодний вересень, кожний з днів виявляється «найжаркішим» для героїв картини. У фільмі немає ані байдухів, ані ледацюг, ані порушників трудової дисципліни. Директор заводу, парторг, начальник мартенівського цеху, інженери, диспетчери, сталевари, їх підручні — всі працюють з повною віддачею.

Науково-технічна революція повернула до нас суто виробничу тему в мистецтві привабливим боком. Виявилось, що повість або п'єса, в якій показано ведення нової технології або повсякденне життя великого підприємства, може бути такою ж цікавою, як добре закручений детектив, і хвилювати не менше, ніж історія кохання. Сьогодні нам потрібні

твори, в яких досить повно й об'єктивно зображено сучасне виробництво.

«Найжаркіший місяць» цей наш інтерес задовольняє. Автор прагне до вищих завдань мистецтва: не лише зобразити дійсність, а й виразити її суть.

Тому фільм побудований так, що виробничі проблеми спрямовані до конфлікту морального.

По один бік конфлікту стоять всі персонажі картини. По другий — лише один: головний герой Віктор Лагутін.

Це він боротьбу за понадплановий метал розглядає з боку моралі і змушує задуматися над цим усіх інших. Лихоманка авралів, гонитва за красою цифрою, прикриття добрим показником халтурної роботи — це аморально, стверджує Лагутін. І не на

словах — тут він не мастак, — діями своїми.

Діями? Хіба від однієї людини щось залежить на сучасному виробництві? Хто він — міністр, директор, партійний працівник? Ні, сталевар. І, виявляється, від нього, від його позиції, від його дій і вчинків залежить багато. Від кожного з нас багато залежить.

Фільм далекий, на мою думку, від бездоганності. В основі сценарію лежить п'єса Г. Бокарева «Сталевари», і посеред суто кінематографічних епізодів ріжуть око деякі залишки театральних драматургічних прийомів. Режисер Ю. Карасик вдало використовує досвід, набутий ним у документальній кінодрамі «Шосте липня», але цього разу «документальність» подекуди лише поверхово ілюструє сюжет. Оператори А. Кальчатий, І. Миньковецький, В. Шувалов правдиво і виразно відзняли мартени, а от декорації неприємно вражають академічною холодністю. Чудові вірші Леоніда Мартінова, на щастя, не стали підміною дикторського пояснювального тексту, але й у тло картини не увійшли.

Але ж є в картині та мистецька схвильованість, та гаряча думка, те живе почуття, що не можуть не викликати у відповідь нашої глядацької схвильованості.

Авторські задуми, перш за все, пов'язані з головним героєм. Авторі відверто стоять на його боці. Але зовсім не намагаються його ідеалізувати. Ні в драматургії, ні в режисурі, ні у грі актора Л. Дьячкова немає й натяку на прагнення показати бездоганного героя-правдолюбця. Мовчазний, майже завжди похмурий, незграбний, він не вміє ні підтримати розмови за кухлем пива, ні освідчитися в коханні, ні виголосити запальної промови. Де вже тут до ідеального героя! Віктор Лагутін не вчить нас жити. Він (а за ним автори) лише ставить питання про те, як треба жити?

Взагалі думка, що мистецтво відповідає на питання, як жити, помилкова. Справжнє мистецтво суворо, владно, вимогливо змушує нас самих відповідати на питання:

— Як ти живеш?

Г. МАСЛОВСЬКИЙ.
м. Кіровоград.

«НУМО, ХЛОПЦІ!» — КОНКУРС ЗОНАЛЬНИЙ

Ци не з перших своїх кроків кожен хлопчина мріє носити високе звання «мужчина». Але, що для цього потрібно? Мужність? Сила? Воля? Знання? В якій мірі і живе в юнацтві постійна потреба в самоутвердженні, великий інтерес до всього, де можна поміритися силою, вмінням перевірити свою готовність до самостійного життя, скласти екзамен на зрілість. Не дивна тому велика популярність, яку здобули останнім часом змагання «Нумо, хлопці!». Зійшовши з голубих екранів телевізорів, вони здобули прописку майже в кожному юнацькому колективі.

Днями в приміщенні Кіровоградського міського профтехучилища відбулися обласні зональні змагання «Нумо, хлопці!», в яких взяли участь команди МПТУ № 6, № 2, № 8 обласного центру, Знамянського МПТУ № 3, Капітанівського МПТУ № 10. На меті організаторів змагань було перевірити, наскільки підготувалися юнаки названих колективів до виконання головного обов'язку перед Батьківщиною — служби в рядах Збройних Сил. Тому й більшість конкурсів було присвячено цій темі: збирання й розбирання зброї, стрільба по цілі, усна зброя, екзамен на знання матеріальної частини зброї. Ну а звичайно, які ж юнаки змагання обійдуться без суперництва в силі і швидкості, без пісні і танцю!

На конкурс не було передбачено призу болітником. Але коли б такий був, то напевне, його здобули б господарі — учні МПТУ № 4. І головна заслуга в цьому команді, за яку вони вболівали. Майже після кожного конкурсу Сергій Левченко, Микола Оксанич, Олександр Михеда, Артур Будзевич та їх друзі давали своїм прихильникам привід для радості. І, врешті, здобули й загальнокомандну перемогу. Хороших слів заслужують й учасники інших команд. Вони показали хорошу підготовку з військових дисциплін, силу і рішучість влевнено захищати рубежі Батьківщини від ворога, вміло служили в рядах Радянської Армії.

О. ЖУРБА,

м. Кіровоград.

Василь Порик. Це ім'я відоме не лише в Радянському Союзі, але й далеко за його межами. Потрапивши в роки другої світової війни до Франції, він став одним з керівників підпільного патріотичного центру, який очолював визвольну боротьбу на півночі країни, командиром партизанського загону. Франція по праву вважає В. Порику своїм національним героєм. Кілька років Василь навчався в Бобринецькому сільськогосподарському технікумі.

Наша розповідь про коротке, але яскраве життя В. Порику.

Т. ПІДЛАСКО

ПОРИК — звичайне село у Подільському краї. Хати розкидані на лівому березі Південного Бугу за кілька кілометрів від районного центру Хмільника.

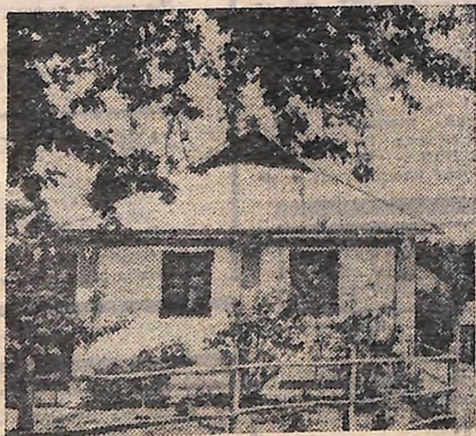
Колись село мало назву Соломірка. Від того, що в далекі часи, з початку свого існування, гніталося під обшарпаними вітрами солом'яними стріхами, а місцеві жителі виготовляли околоти і торгували ними. Тутешні селяни, незадоволені царським ладом, виступали проти своїх гнобителів і чужоземних завойовників. Як засяяло сонце Великого Жовтня — пішли за Леніном, за більшовиками. І усміхнулася людям доля, як сама правда. А вже як село виростило під Жовтневими зорями своїх синів-соколів і послало їх боронити Вітчизну од лютого ворога — гітлерівських загартників, — навіки і на весь світ прославило себе.

Зима 1920 року була сніжною і холодною. 14 січня у білядській хаті подружжя Василя Карповича і Катерини Сильвестрівни Порикив народився первісток Василько.

1. ПОЧАТОК

Хлопчика з дитинства привчали до роботи. Пас гусей і корову, допомагав на городі. Коли виповнилося вісім років, батько віддав сина у сільську чотирикласну школу. Першою вчителькою Василька була Ніта Васильівна Соколова, викладачка російської мови і природознавства. Вона й прищепила йому любов до всього земного, до рідної Батьківщини.

Василько вчився добре. Мав пахля до

малювання, музики і співів, любив ігри і спорт, умів майструвати. Вже тоді власними руками змайстрував балалайку. Навколо нього завжди збиралась школярі. Грали «в Чапаєва», гуртом збирали гербарії, садили біля школи квіти і дерева, влаштували спортивні змагання, ходили на колгоспне поле збирати колоски, полоти посіви. А сам Василько нерідко після уроків і в дні шкільних канікул працював у полі поряд із старими хліборобами: водив коней у сіваці, а то й засівав пшву, жививував.

Семирічну освіту здобув у сусідньому селі Журівному. Хлопець підріс, поширив у плечах, ще більше покохав поле. Це й визначило дальшу долю Василя. Захотілося стати агрономом. Батьки підтримали сина. Вирости ж коло землі, коло хліба, і кращої професії, аніж хліборобська, для них нема. З надією пізнали секрети родючості землі, природи, Василь у 1935 році вступив до Бобринецького сільськогосподарського технікуму.

ЦЕ БУВ особливий період в житті Порику. У технікумі, головним чином, сформувались його характер і погляди на життя. Він наполегливо вчився, до всього придивлявся, прагнув більше пізнати. Тут захопився громадською роботою. Редагував класну стінгазету, з його ініціативи почали діяти різні гуртки. Поряд із спеціальними дисциплінами майбутній агроном вивчав військову справу. Ного настільними книжками були «Удар по Колчаку» Огороднікова та «Чапаєв» Фурманова. За успіхи у навчанні, спорті, громадській роботі його не раз відзначали похвальними грамотами.

У Бобринці молодого Порику прийняли в члени Комуністичної Спільноти Молоді. Коли в райкомі комсомолу запитали, ким хоче бути, відповів: «Хочу навчатись плекати дорідний хлібний колос і підготувити себе як слід до служби в Червоній Армії».

Щодня приїздив на капітулін, під час яких, як і раніше, трудився на колгоспних ланках. Працював на живварці, біля молотарки, на сінокосі.

Та хлопці все більше тягли до військової справи, і він вирішує вступити до піхотного училища. Про це засвідчують віднайдені оригінали заяв, автобіографії та інших документів. У заяві до Бобринецького райвійськкома Порик писав: «Прошу направити мене на навчання до військового училища. Я зобов'язуюсь докласти всі зусилля і знання, щоб стати командиром Червоної Армії». І коротка, менша, ніж на сторінку аркуша із учнівського зошита, автобіографія. А в ній: «Я член комсомолу з 1936 року, а також член усіх добровільних організацій. Я здав норми на всі оборонні значки». Ось характеристика комсомольської організації технікуму до свого студента: «Комсомолец В. В. Порик протягом усього періоду перебування в нашій комсомольській організації проявив себе внутриманним і дисциплінованим членом Ленінської Спільноти Молоді. Брав активну участь у громадському і політичному житті технікуму. Як кращого комсомольця, первинна організація рекомендує для зарахування до військового училища

Червоної Армії». Після закінчення технікуму в 1938 році Василя зараховують курсантом Одеського військового піхотного училища імені Ворошилова. А згодом переводять в Ахтирське і потім в Харківське військове училища такого ж профілю, по закінченні якого йому присвоюють звання лейтенанта.

Понад півсотні подяк від командувачів мав Порик за час навчання в училищі. У квітні 1941 року його, як кращого курсанта, приймають кандидатом в члени партії. Ось одна із рекомендацій, яку дав Васильові для вступу в ряди комуністів слухач курсів при ВПУ імені Леніна Т. Т. Шпірний. Він пише: «Знаю члена ВЛКСМ тов. Порику Василя Васильовича з 5.11.1940 року по сумісній службі в Харківському піхотному училищі, як сумлінного молодого командира Червоної Армії, до кінця відданого справі партії, здатного з честю постояти за соціалістичну Батьківщину».

На всіх заняттях тов. Порик послідовно, з більшовицькою настирливістю проводив у життя вказівки Народного Комісара Оборони про перебудову військової і політичної підготовки, суворо дотримуючись Статуту і настанов. Дисциплінований, вимогливий до себе і до підлеглих, він завжди показує особистий приклад у подоланні труднощів і веде за собою товаришів».

Любить масову роботу, бере участь у військово-спортивних змаганнях, організовує соціалістичне змагання в підрозділі і успішно бореться за першість. Як командир і вихователь виділяється умілим індивідуальним підходом до людей, переконливістю агітації і доведенням початку справи до кінця. Принциповий, шльний. Цікавиться політичними і державними питаннями. Читає військово-історичну і військово-технічну літературу».

Серед курсантів і командирів тов. Порик користується авторитетом і повагою. В керівних комсомольських органах працює сумлінно».

Тов. Порик повинен бути прийнятий кандидатом в члени ВКП(б).

Член ВКП(б) з 1932 року ШПІРНИЙ
Тимофій Тимофійович, парткомітос
0476321».

(Далі буде).

На фото вгору: Василь ПОРИК — студент Бобринецького сільськогосподарського технікуму; внизу — тут стояла хата, в якій народився В. Порик. Нині в цьому новому будинку живуть батьки героя.

МЕДИЦИНА ЧИ КОМЕРЦІЯ?

Здавалося б, хто з приватнопрактикуючих у США лікарів не зацікавлений у додатковій рекламі? Адже реклама — це нові пацієнти і прибутки! І все ж, коли в місті Спрінгфілді, що в штаті Іллінойс, впринципі видали новий довідник «Куди піти лікуватися?», то несподівано зіткнулися з немалими труднощами: з 215 лікарів, які практикують в місті, лише 54 згодилися відповісти на поставлені питання.

Звичайно, жоден лікар не заперечував проти включення у довідник своєї приватної і своєї адреси. Але переважна більшість з них не побажала повідомити, на лікування яких хвороб спеціалізується, і, головне, скільки грошей бере з хворого за медичну допомогу. Саме цю, найважливішу для громадян інформацію, лікарі оголосили «комерційною таємницею». І не випадково. Адже медицина в Сполучених Штатах перетворена на сферу бізнесу, представники якого зацікавлені, перш за все, у збільшенні прибутків.

Вистачає ці лікарів, ці медичних сестер, ці обладнання, ці ліки. В результаті, хворому американцю доводиться або махнути рукою на лікування, або — якщо є долар — звернутись до однієї з приватних клінік, де він залишається віч-на-віч з лікарем-ханугою, який, користуючись фактично безвихідним становищем пацієнта, безжалібно обкрадає його.

Достить сказати, що вартість одиногоденного перебування в середній Нью-Йоркській лікарні перевищує 120 доларів, і це не враховуючи вартості операції, процедур, ліків і т. ін. Як заявив нещодавно член палати представників конгресу США Б. Розенталь, за останні десять років вартість медичного обслуговування в країні зростає у 3,5 рази і продовжує збільшуватись.

Добре відомо, що обманом пацієнтів широко користуються американські медики-підприємці, які грабують хворих, роблячи їм іноді зовсім непотрібні операції. Під час спеціального опитування, проведеного американським колегієм хірургів, 1749 лікарів заявили, наприклад, що «операції, необхідність яких

сумніває, проводяться в їх лікарнях «не рідше одного разу на тиждень». А в книзі відомого американського лікаря Л. Уільямса «Як запобігти непотрібним операціям?», відзначається, що близько однієї п'ятої частини хірургічних операцій, які робляться в американських лікарнях, можна вважати абсолютно непотрібними. А кожна з них коштує хворому кілька сот, а іноді й тисяч доларів. Чи варто після цього дивуватись, що, як пише газета «Нью-Йорк таймс», в минулому році не менше 30 процентів хворих американців взагалі не звертались до лікарів? За словами газети, «у більшості випадків ці жителі США або не могли знайти лікаря, або ж не мали потрібних коштів для лікування».

Близько 9 мільйонів американських дітей у віці до 17 років не мали можливості відвідати лікаря протягом 2—5 років, заявив сенатор Г. Хемфрі, який підкреслив, що дитяча смертність в сім'ях американських бідняків на 63 проценти вища, ніж в цілому по країні.

А американські медики-підприємці продовжують «робити бізнес»...
Е. БАСКАКОВ, АПН.

НАДВОРІ зима. З її приходом почалися звичні недуги — так звані простудні захворювання, серед яких найбільш відомий населенню грип. Найбільш небезпечною очікувати захворювання на грип, який викликають віруси А₂ і новий штамп вірусу В, до якого в населення нашої країни немає імунітету.

Заздалегідь знаючи про це, необхідно терміново вжити необхідних заходів профілактики.

Слід пам'ятати, що захворювання не тільки завдає великої шкоди здоров'ю людей, а й займаючи перше в світі місце серед причин тимчасової непрацездатності, завдає величезних економічних збитків народному господарству. Хворий на грип — джерело інфекції для всіх, хто його оточує. Розмовляючи, кашляючи, खाючи, він розбуршує вірус грипу на відстань до двох — трьох метрів. Особ-

в інфекційні лікарні або у спеціально обладнаному ізоляторі. В домашніх умовах грипозну людину слід ізолювати в окремій кімнаті або частині кімнати, відгородивши її ширмою чи простиралом.

Не зайве нагадати про необхідність для хворого окремого ліжка, рушника, посуду. Носові хусточки, якими він користується, слід зберігати в поліетиленовому пакеті. Кімнату слід частіше провітрювати.

Для вологого прибирання треба використовувати 0,2-процентний розчин хлорного вапна (на відро води 20 г). Таке прибирання проводиться у квартирі, будинку, де є хворий, у школах, дошкільних дитячих закла-

Служба здоров'я

ХВОРИТИ НА ГРИП — НЕ ОБОВ'ЯЗКОВО

Листо небезпечний хворий у перші два дні недуги. Захворювання починається через 24—48 годин після зараження. Підвищується температура до 38—39 градусів, з'являється головний біль, загальна втомиленість, біль у м'язах. В такому стані людина знаходиться 3—5 днів, після чого, коли немає ускладнень, хворий починає відужувати: спадає температура, поліпшується сон та апетит. Однак у цей час, якщо не дотримуватись відповідного режиму і порад лікаря, можуть з'явитись ускладнення з боку легень, нирок, серцевої системи та інших органів. Це особливо небезпечно для дітей та осіб літнього віку. Під час хвороби знижуються захисні функції організму, і це може стати причиною загострення хронічних захворювань: ревматизму, туберкульозу.

Як же запобігти підступному захворюванню, не допустити масового його розповсюдження? Насамперед, тут необхідне систематичне загартовування, раціональний спосіб життя, правильне поєднання режиму праці і відпочинку, відмова від шкідливих звичок, куріння і вживання спиртних напоїв, а також уникнення переохолодження і перегрівання організму. Суворе дотримання правил особистої гігієни — одна з найперших вимог у боротьбі з грипом. Хай для кожного стане правилом: повернувшись додому, слід старанно помити з милом руки й обличчя, протерти мильною піною вхідні отвори носа.

Хворому не слід йти в поліклініку, а при появі перших ознак грипу — викликати лікаря додому. Дуже важливою для профілактики грипу є ізоляція хворих. Якщо він перебуває у гуртожитку, школі-інтернаті, дошкільному дитячому закладі, його треба госпіталізувати

дах, кінотеатрах, установах, гуртожитках, автобусах, їдальнях та інших місцях громадського користування.

З моменту відповідної вказівки працівники громадського харчування, дитсадків і ясел, кондуктори, торгові і інші працівники, які за службою мають тісний контакт з населенням, повинні носити 4-шарові марлеві пов'язки і через 4—8 годин кияти їх або прасувати.

На підприємствах громадського харчування, в школах, дошкільних закладах необхідно ретельно мити посуд з застосуванням соди чи гірчичі, а також хлорних розчинів. Після миття — обробляти гарячою водою. Виделки, ножі і ложки — кияти. У школах під час епідемії грипу треба звести до мінімуму позашкільні та позакласні заходи, щоб зменшити можливість спілкування здорових і хворих дітей. Доцільно рекомендувати дітям рідше відвідувати театри, кіно, виставки, ярмарки, та інші громадські місця з великим скупченням людей.

Керівникам та дирекції підприємств під час поширення недуги необхідно організувати на прохідних санітарні пости, часті відвідування цехів і виробничих дільниць медичними працівниками та активістами Червоного Хреста. Це сприятиме поліпшенню санітарного режиму і своєчасному виявленню хворих.

Боротьба з грипом — загальнодержавне завдання, і для його успішного вирішення необхідні самовіддані зусилля працівників охорони здоров'я, активна участь і допомога керівників підприємств, організацій, висока свідомість та організованість усього населення.

Т. ФЕДОРОВА,
головний лікар обласного дитячого санітарної освіти.

БОРГИ ІСТОРІЇ

Мерія невеликої швейцарської общини Бург Сан-П'єр вирішила, як повідомляє західнонімецький журнал «Квін», покращити свої фінансові справи за рахунок... вимоги повернути борги Наполеона I. В 1800 році він неодноразово звертався за допомогою до жителів общини під час переходу французької армії через Сен-Бернарський перевал. Полководець заборгував 30 тисяч франків. За 200 років, які минули з тих пір, набігали проценти, проценти на проценти. Словом, в 1974 році, за підрахунками, борг складає не багато не мало — 750 мільйонів франків. Між іншим, община згодна навіть на перші 30 тисяч франків.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-43-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

ТУРИСТСЬКА ГРУПА БУДІВЕЛЬНИКІВ ОБЛАСТІ В ЦЬОМУ РОЦІ ПОБУВАЛА У ЮГОСЛАВІЇ ВОНИ ВІДВІДАЛИ БЕЛГРАД, СПЛІТ, ШИБЕНІК ТА ІНШІ МІСТА КРАЇНИ.
НА ФОТО В. СИРОТИ; БЕЛГРАД ВЕЧІРНІЙ.

БОРТЬБА КЛАСИЧНА

СПАРТАКІАДА КЛИЧЕ

Традиційна міжвідомча першість з класичної боротьби відбулася в кіровоградському Будинку фізкультури заводу «Червона зірка». Ці змагання, в яких взяли участь близько шістдесяти представників спортивних товариств, зацікавили багатьох. На них тренери мали змогу ще раз «перевірити боем» своїх вихованців перед відповідальними поєдинками наступного року — стартами VI літньої Спартакіади України.

У своїх вагових категоріях переможцями стали авангардист Олександр Жигунів, представник «Буревісника» кандидат у майстри спорту Микола Шаповал, авангардист — кандидат у майстри спорту Микола Штефан, майстри спорту Віктор Марус, Микола Сушко, кандидат у майстри спорту Григорій Федоров («Буревісник»), учень кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства Василь Сурмач («Колос»), майстер спорту Микола Бондар, кандидат у майстри спорту Володимир Посушко («Авангард»). У важкій ваговій категорії зустрілися два авангардисти — світовоідомий майстер спорту Володимир Трофименко та кандидат у майстри спорту з обласного центру Олександр Демещенко. Переміг більш досвідчений Трофименко.

В командному заліку не мали собі рівних борці ДСТ «Авангард». Друге місце зайняли спортсмени «Буревісника». Третім були представники «Колосу».

В. ШАБАЛІН.

18 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Вогнище». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Північний варіант». Телевізійний художній фільм. (М). 11.20 — Новини. (К). 11.40 — «Шкільний екран». Історія для учнів 10 класу. (К). 12.15 — Кольорове телебачення. «Екран молоді». (К). 15.45 — «Ми знаємо природу». (М). 16.10 — «Нариси історії нашої Батьківщини». (М). 16.40 — «Наука — сьогодні». (М). 17.10 — «В ефірі» — «Молодість». (М). 18.00 — О. Толстой. «Ми — російський народ». (К). 18.20 — Музичний антракт. (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (Київ із включенням Кіровограда). 19.40 — Музичний фільм «Чарівники зимы». 20.15 — «На добраніч, діти!». (К). 20.30 — «Поєдинок віку». Вистава. (Одеса). 21.45 — Програма «Час». (М). 22.15 — Продовження вистави. (Одеса). 23.25 — Вечірні новини (К).

телебачення. «Північний варіант». Телевізійний художній фільм. (М). 11.20 — Новини. (К). 11.40 — «Шкільний екран». Історія для учнів 10 класу. (К). 12.15 — Кольорове телебачення. «Екран молоді». (К). 15.45 — «Ми знаємо природу». (М). 16.10 — «Нариси історії нашої Батьківщини». (М). 16.40 — «Наука — сьогодні». (М). 17.10 — «В ефірі» — «Молодість». (М). 18.00 — О. Толстой. «Ми — російський народ». (К). 18.20 — Музичний антракт. (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (Київ із включенням Кіровограда). 19.40 — Музичний фільм «Чарівники зимы». 20.15 — «На добраніч, діти!». (К). 20.30 — «Поєдинок віку». Вистава. (Одеса). 21.45 — Програма «Час». (М). 22.15 — Продовження вистави. (Одеса). 23.25 — Вечірні новини (К).

19 ЧЕТВЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Кіт у чоботях». Лялькова вистава. (Кишинів). 10.25 — Кольорове телебачення. «Друге дихання». Телевізійний художній фільм. I серія. (М). 15.53 — «Трудовий переключник». (К). 16.25 — «Слава солдатська». (Львів). 17.00 — «Республіканська фізико-математична шко-

ла». Передача перша. (К). 17.30 — «Народні таланти». (Херсон). 18.00 — «Людина і закон». (Кіровоград). 18.30 — «Ленінський університет мільйонів». (М). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. Міжнародний турнір з хокею на приз газети «Ізвестия». Збірна СРСР збірної ЧССР. (М). В перерві — новини. (М). 21.45 — Програма «Час». (М). 22.15 — Кольорове телебачення. «Ваша думка». (М). 23.15 — Новини. (М).
ДРУГА ПРОГРАМА. 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — «Механізаторський всеобуч». (Харків). 19.00 — Ко-

До уваги учасників обласних зборів творчих спілок та об'єднань — літераторів, художників, самодіяльних композиторів.

Обласні збори творчих спілок і об'єднань відбудуться 19 грудня ц. р. в Палаці культури імені Компаніяка о 9 годині 30 хвилин.

До уваги делегатів обласної конференції журналістів.

20 грудня в Будинку політосвіти відбудуться обласна вівторкова конференція журналістів, Початок о 10 годині ранку.

ЗАПРОШУЄ «СІВАЧ»

В середу, 18 грудня відбудуться засідання літературної студії «Сівач» при обласній газеті «Молодий комунар». Запрошуються літератори, а також любителі поезії. Засідання відбудуться о 18 годині.

Адреса: вул. Луначарського, 29, 3-й поверх, кімната обласного літературного об'єднання.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Колектив редакції газети «Молодий комунар» висловлює глибоке співчуття директору обласної друкарні Г. А. Максимову з приводу смерті його матері Тетяни Семенівни.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глієва, 2.